

ק"פ 1879/02/17 - ע.ט נגד א.ט

בית משפט השלום בראשון לציון

ק"פ 1879-02-17 טוביס נ' טייר ואח'

בפני כבוד השופט, הנשיא, מנחם מזרחי

בעניין: ע.ט

ע"י ב"כ עוה"ד דן נתיב

הקובל

נגד

1.א.ט

ע"י ב"כ עוה"ד איתי רוזין

הנאשמת

הכרעת-דין

כתב-הקובלנה מייחס לנאשמת עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, תקיפה הגורמת חבלה לפי סעיף 380 לחוק הנ"ל ומניעת רעש לפי סעיף 2 לחוק למניעת מפגעים, תשכ"א - 1961.

כתב-הקובלנה מתאר עובדות רבות, כלליות, אחת מהן לא הוכחה בראיות קבילות בעלות משקל (סעיף 7) חלקן לא פגשו עבירה מתאימה (סעיפים 8 ו- 9), ולפיכך זוכתה הנאשמת בכל הקשור לאלו, כפי הכרעות-הדין המקדמיות, שנמסרו לפרוטוקול המוקלט מתאריך 30.10.22 במהלך הדיון (עמוד 81, עמוד 84, עמוד 88).

עיקר העיקרים שנותר לדיון בכתב-הקובלנה טמון בסעיפים 10 - 11 ובסעיף 14 לעובדות.

נטען, כי בין הקובל לנאשמת, שעסקיהם שכנו בסמיכות, שררו יחסים בלתי תקינים, אשר הובילו למתואר בעובדות דלעיל.

כבר עתה אציין, כי לאחר שהתרשמתי ממהימנותו ואמינותו של הקובל בעדותו ומנגד ממהימנותה ואמינותה של הנאשמת בעדותה באתי אל המסקנה, כי אין להרשיע את הנאשמת ביחס לעובדות הנטענות, אלא במקום בו קיימת ראייה חיצונית, בעלת משקל, המסבכת את הנאשמת ושכוחה להוביל באופן עצמאי להרשעתה ומפאת כבודם של הצדדים לא אוסיף. עוד אציין, כי הוגשו ונטענו בפניי ראיות שלא הוגשו כנדרש בפלילים, בלתי קבילות,

חלקן עדויות מפי השמועה, רבות מהן דנות במערכת היחסים הכללית בין הצדדים, ולפיכך מובהר כי הכרעת-דין זו מתבססת אך ורק על ראיות קבילות שנשמעו והוגשו במשפט.

בסעיף 10 נטען, כי בתאריך 19.8.14 בשעה 18:53, נכנסה הנאשמת למשרדו של הקובל, בידה מקל גדול ממוסמר. בסעיף 11 נטען, כי הנאשמת הרימה את המקל אל עבר הקובל, בניסיון לחבוט בו, אולם הוא הצליח לאחוז במקל, להשליכו ארצה ולהוציאו מידה.

בכל הקשור לסעיפים אלו העיד הקובל, כי הנאשמת הניפה לעברו שני מקלות - אחד מהם ממוסמר - הוא הספיק להסתובב, לחסום את ההנפה לעברו עם היד, לשלוף ממנה את המקל ולדחוף אותה מחוץ לדלת משרדו (עמוד 20 שורה 6 והלאה).

הוגש סרטון (ת/1) ואפנה למתואר בסרטון (עמוד 22 שורה 20 והלאה) המראה את הנאשמת רצה אל כיוון דלת משרדו של הקובל, בידה מקל גדול והיא חובטת בחוזקה בדלת המשרד.

אני קובע, כי הסרטון מדבר בעד עצמו, שהוא מגבש את יסודות עבירת האיומים בהתנהגות, ולפיכך אני סבור, כי הקובל הוכיח כנדרש בהליך פלילי את אשמת הנאשמת, לפי עובדות סעיף 10, ואולם לא כפי עובדות סעיף 11, אלא כפי שנצפה בסרטון עם הבהרה כי אין לדעת האם דובר במקל ממוסמר.

סעיף 13 לקובלנה אינו מתייחס לנאשמת ובסעיף 14 נטען, כי הנאשמת יחד עם אחרים תקפו את הקובל במהלומות, כאשר הנאשמת חובטת בו באמצעות המקל בכל חלקי גופו, בעוד האחר מכה בו מכות נמרצות, גם באמצעות פטיש.

בכל הקשור לעניין זה העיד הקובל (עמוד 20 שורה 12 והלאה) ואולם הוא ייחס את התקיפה באמצעות הפטיש לאדם אחר - "היום אני יודע שזה אחר שלה" (עמוד 20 שורה 19) - אין הוכחה בדבר שותפות של הנאשמת בצוותא חדא, או שהתקיפה, אם התרחשה, נעשתה על דעתה והסכמתה וכיו"ב. מכך מקום, כלל האירוע נתמך רק בעדותו של הקובל, ובנסיבות תיק זה, של מערכת יחסים עכורה, רוויית טענות הדדיות (נ/1 - נ/3, קובל 2 - הודעת הנאשמת ועוד), אין די בכך.

הקובל לא הציג כל ראיה בעלת משקל התומכת בטענתו, הסרטון הרלוונטי שהוצג אינו תומך בתקיפה (וראו בעניין זה הערת בית המשפט בעמוד 23 שורה 8 והלאה) ואינו מחזק אותה.

הקובל טען (עמוד 21 שורה 6 והלאה), כי כתוצאה מן האירוע הוא נחבל ונזקק לטיפול רפואי, אך לא השכיל להגיש תעודה רפואית מזמן אמת.

הקובל הפנה אל חומרי חקירה, שכפי הנראה נאספו בחקירת משטרה, אולם אלו לא הוגשו בהתאם לדיני הראיות

כנדרש בדיון.

איני נדרש לעימות עלום עם אדם אחר, איני נדרש לכתב-אישום שהוגש נגד אדם אחר ועוד ראיות נטענות - כל אלו הם בגדר ראיה מפי השמועה בהליך זה העומד בפניי (עמוד 21 שורה 16 והלאה).

כאמור, הוגשו ראיות בלתי רלוונטיות, שאינן תורמות לזירת המחלוקת. כך, למשל, אין כל משקל ראייתי לדוח העיכוב של ח.ט (קובל 3), אין כל משמעות ראייתית לדוח הפעולה של השוטר המתעד את טענות הקובל (קובל 5, קובל 7), משום שהוא מתעד את טענות הקובל בפני השוטר, את מצבו של הקובל, ואין לדעת כנדרש בפלילים מדוע נמצא הקובל נסער, כיצד נגרמו חבלותיו וזאת נוכח הטענות בדבר אלימות הדדית שקדמה - מה גם שעיקר הטענה העובדתית הייתה מפיו הקובל, כפי שמצאה ביטוי בדוח הפעולה, שמי שתקף אותו היה "בעיקר הבן חיים".

אציין, כי חקירתו הנגדית של הקובל פסקה אותה עת בטרם עת, אולם ב"כ הנאשמת הצהיר כי הוא מסתפק בחקירה הנגדית וזוהי זכותו הדיונית. כלומר, אין לייחס מהלך זה לחובת הנאשמת.

כאמור, בין הצדדים מערכת יחסים עכורה, רווית טענות הדדיות, שאינן קשורות בהכרח לעובדות כתב-האישום. כל צד פעל ללא לאות "חפש" את רעהו ולתעד את מעשיו. על כן, התרשמתי כי יש לברור את הראיות בצורה זהירה ביותר ולסמוך הרשעה רק על ראיות ברורות של ממש, כאשר עדותו של צד לא תוכל לעמוד בבדידותה כדי לבסס טענה שבעובדה. די אם אציין בעניין זה לאן הפליג הקובל בעדותו ביחסו לנאשמת הצעה מינית מתוך הרהורי ליבו, שאותה לא נרתע לצרף לעדותו בבית-המשפט (עמוד 26 שורה 27 והלאה, עמוד 27 שורה 2). עניין זה מדבר בעד עצמו ומלמד על נטייתו של הקובל להעצמה, להגזמה ולהעיד גם מתוך הרהורי ליבו.

בהתאם לרף הראייתי שקבעתי לעיל, שבמסגרתו דרשתי ראיות קבילות, בעלות משקל של ממש מעבר לעדות הקובל עצמו, הרי שכל שהוכח מעובדות כתב-הקובלנה הוא המתואר בעובדה מספר 10, המגבשת עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ונוכח טענת הנאשמת, הרי שהנצפה בסרטון מוביל לדחיית טענתה בדבר "זוטי דברים". זהו אירוע מאיים של ממש, הנכנס אל תוך הסולם הפלילי של עבירת האיומים, ולא יכולה להיות כל הצדקה להתנהגות מאיימת שכזו.

לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ג, 01 דצמבר 2022, במעמד הצדדים